

2015. március 29.
Nyíregyháza
Istentisztelet

„⁵Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: ⁶mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, ⁷hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; ⁸megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. ⁹Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, ¹⁰hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké; ¹¹és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” Fil 2,5-11

Drága Gyülekezet!

Mai nap, virágvasárnap elkezdődik Jézus utolsó napjainak eseményei. A lekciónkban is felolvasott virágvasárnapi jelenettel kezdetét veszi a szenvedéstörténet. Láthatjuk majd, hogy a nagy erővel elfogott Jézus, akit rabként kezeltek, hogy volt mégis ura a helyzetnek, milyen méltósággal viselte az őt ért megaláztatást. Aki rabnak tűnt, mégis királyként volt jelen, elfogták, mégis a láncok nem tarthatták fogva, hanem dicsősége ezekben az órákban is megmutatkozott. Láthatjuk, hogy a látszólag lefegyverezett és elfogott Jézus megváltói munkája hogyan veszi kezdetét, s ez ellen nemhogy Júdás, a főpapok, de még a katonák sem tudnak mit tenni.

Jézus ellen hatalmas (túl)erővel vonulnak fel, a katonák, a főpapok, farizeusok, azoknak szolgái, a templomőrség felfegyverkezve, haraggal, dühhel, teljes elszántsággal, erőt, hatalmat fitogtatva, mint akik kezükben érzik az

irányítást, s közben kiderül, hogy még ebben a helyzetben is Jézus irányítja az eseményeket. Itt, aki ura a helyzetnek az maga Jézus. Az eseményekben Ő kérdez („Kit kerestek?”), az ő szavára meghátrálnak és földre esnek, ő parancsol („ezeket bocsássátok el”), s még arra is van ereje, figyelme, ideje, hogy a szolgát, Málkust meggyógyítsa. Látszólag Jézus az elfogott, a kiszolgáltatott, a rab, a lefegyverezett, mégis az Ő kezében van az események forgatókönyve. Mert Ő mindenek ura! Valóságosan tapasztalható, hogy Ő királyok Királya, uraknak Ura, s mindenek felett áll. Azt hisszük, hogy a hatalmas tömeg lehenget, azonban érzékelhetjük, hogy Jézus isteni dicsősége mindenek fölött áll. Nem az emberek veszik kezükbe Jézust, hanem Jézus adja oda magát. Jézus a János ev. 17. fejezetben mondja: „¹⁷**Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet...**” Jn 17,17. Ő önként adta oda az életét. Senki nem kényszerített, nem fegyverektől való félelmében, nem emberi presszió hatására, nem a tömegetől való rettegetés

miatt, hanem az ember iránt érzett teljes odaadó, elkötelezett szeretete miatt. Az Atyának alárendelt teljes engedelmesség és az ember iránt érzett szeretet minden cselekvésének, szavának a mozgató rugója. Ezért megy ő elébe a katonáknak. Ő keresi a katonákat, ő kérdezi, hogy kit kerestek? S ő válaszol: „Én vagyok.” Ebben a mondatban a teljes isteni mindenhatóság benne van. Gondoljunk Isten bemutatkozására: Én vagyok a Vagyok! Ő ilyen „szükszavúan”, de mindent elárul magáról. Ő a múltban, a jelenben és a jövőben van („⁸**tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.**” Zsid 13,8), Ő tegnap, Ő ma, Ő holnap is ugyanaz, Ő örökkévaló, aki ural minden térben és időben jelenlévő dolgot.

Ebben az „én vagyok” kijelentésben kijelenti, hogy „**Én vagyok a világ világossága**” (Jn 8,12); „**Én vagyok az életnek kenyere**” (Jn 6,35); „**Én vagyok az út, az igazság és az élet**” (Jn 14,6); „**Én vagyok a jó Pásztor**” (Jn 10,11); „**Én vagyok a szőlőtő**” (Jn 15,5); „**Én vagyok az ajtó**” (Jn 10,9), és amikor ti engem úgy hívtok, hogy

Mester és Úr, jól teszitek, mert én az vagyok: ÉN VAGYOK! Ebben az „én vagyok”-ban Jézus kifejezi, hogy Őt el lehet fogni, rabláncra lehet verni éjnek idején, de Ő akkor is a világ világossága marad. Ő lehet, hogy a golgotai kereszten azt mondja „szomjúhozom”, mégis Ő az életnek vize, s „**aki abból a vízből iszik, amelyet Ő ad neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz Őbenne.**” és Ő az életnek kenyere, „**aki Őhözám jön, nem éhezik meg, és aki Őbennem hisz, nem szomjazik meg soha.**”. Elfoghatják és megverhetik most a pásztorot és szétszórhatják a nyáját, de éppen ez által lesz belőle az a Jó Pásztor, aki az életét adja a juhokért! Elvehetik az életét, de nem akadályozhatják meg abban, hogy éppen ez által mentse meg az életét azoknak, akik hisznek Benne. Mind az Ézsaiás próféta könyvének 53. fejezetében, mind a felolvasott Krisztushimnuszban olyan szépen leírja ennek a jó pásztornak a jellemző tulajdonságait.

Lehet elfogni Jézus, lehet ajtóstul Jézusra rontani, de akkor is Ő marad az ajtó, aki által lehet átmenni a halálból az életbe.

Szegekkel és dárdával kionthatják a vérét, de mit tehetnek az ellen, hogy éppen ez a vér az, ami megtisztít minket minden bűntől!

Ebben a két szóban: „Én vagyok” teljesedik ki Isten dicsősége Jézus Krisztus által, s ebben a dicsőség megnyilatkozásban nem tehet az ember semmit, csak egyet, meghátrálni és földre esni. Ez a jelenet mindent elárul. A legnagyobb, legerősebben felfegyverkezett emberi erő is térdre rogyik Jézus előtt. Hát ki vagy te ember, aki többet képzelsz magadnál, mint ami vagy valójában? Pilátust is azonnal lefegyverezte Jézus, amikor azt mondta neki: „**Semmi hatalmad nem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked:**” Jn 19,11

Jézus hatalma akkor is megmutatkozik, amikor az ember másként látja. Jézus akkor is hatalmas, akkor is a mindenség Ura, amikor emberek kezébe adatik, amikor

bilincsbe verve viszik, amikor ostorozzák, amikor töviskoronát tesznek a fejére, amikor szegeket ütnek a kezébe, amikor dárdával átszúrják az oldalát, amikor azt mondja „elvégeztetett”. Az Ő hatalma nem mindig a látványban mutatkozik meg. Az Ő hatalma nem emberi mértékkel mérendő. Sokan azt hiszik, hogy az Ő elfogatása, lefegyverzése, bilincsbe verése, elítélése, kereszthordozása, halála az az erőtlenség jele. Jézusnak az „én vagyok” és „kit kerestek?” szavai éppen azt mutatják, minden az Ő tervének része. Ő nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, Ő szolgai formát vett fel, engedte magát kiszolgáltatni az emberi hatalomnak, mert Ő magasabb hatalomnak, akaratnak vetette alá magát, az Atya akaratának! Semmi sem történik másképpen, mint ahogy azt az Atya eltervezte. Minden mozzanat az előre megtervezett és megírt forgatókönyv szerint történik. Nyilván az, hogy a katonák meghátrálnak és földre esnek, az nem volt a katonák tervében, hiszen a tudatos erődemonstrációba ez nem fért bele, de aki

Jézushoz megy, az előbb-utóbb a földön végzi. Többféleképpen lehet a földre borulni, a katonák földre borulása nem olyan volt mint Pál apostolé: „**Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte,³ és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá:**” Apcsel 9, 3-4.

Drága testvérem!

Te hogy borulsz Jézus elé? Erőt fitogtatva vagy, mert látod a magad kicsinységét és az Ő hatalmát?

Miért borulsz Jézus elé? Kényszerűségből vagy, mert ott van benned a vágy, hogy Ő növekedjen, te pedig alább szállj?

Többféleképpen lehet leborulni Jézus elé, de jaj, neked, ha erővel és hatalommal közelíted meg Őt!

Aki így közelíti meg Jézust, ahhoz vagy nem szól, gondoljunk csak Heródesre, aki élete végén a földön végezte: azt jegyezték fel, hogy *"bőrének egész felületén*

elviselhetetlen viszketést érzett, beleiben pedig szüntelen fájdalokat. Lábai megdagadtak, bélgyulladás támadt, szeméremtelle rothadni kezdett, és férgek nyüzsögtek benne”.

Tehát Jézus vagy nem szól az ilyen emberhez, vagy azonnal lefegyverezi, és azt mondja: semmi hatalmad nem volna... Pilátus nem élt a lehetőséggel és aztán a dokumentumokból tudjuk, hogy száműzetésben halt meg nyomorultul.

Van hatalma szabadon bocsátani - mondja Pilátus -, hát hogy lenne? Legfeljebb keresztre juttatni van hatalma Pilátusnak. Ennek az embernek fogalma sincs, hogy mi történik ott. Nagy "bölcse" megállapítja, hogy tudja, hogy Jézust irigységből adták a kezébe. Ez igaz, de ez a valóságnak csak egy töredéke, és annak is a felszíne. Fogalma sincs, hogy mi megy ott végbe. Hogy örök isteni terv valósul meg ezen a napon. Hogy a mindenható Isten az egész emberiség megmentésére készül most. Hogy az Isten Bíránya, aki ott áll előtte, a világ bűnét veszi magára

és azért fog eleget tenni tökéletesen és maradék nélkül. És a helytartó sem ezért, sem ez ellen az égvilágon semmit nem tehet. Micsoda nevetséges büszkeség! Van hatalmam erre meg arra. Jézus isteni nagysága itt is ragyog, és ez az ember is kénytelen azt meglátni. Jézus megkötözve, félholtra verve, agyonkínózva is az, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön.

Jézusnak a szenvedés történet minden mozzanatában az Ő hatalma mutatkozik meg. Neki akkor is van hatalma, mikor szolgálai formát vesz fel. Akkor is, amikor elfogják, és akkor is, amikor a kereszten még az egyik latorral beszélve felkínálja az üdvösséget. Minden szavában az ember iránt érzett szeretet mutatkozik meg. Egy pillanatra sem magával foglalkozik, hanem az elfogatás pillanatában még a tanítványaival („**ha tehát engem kerestek, engedjétek ezeket elmenni!**”⁹ **Így kellett beteljesednie annak az igének, amelyet mondott: „Azok közül, akiket nekem adtál, nem hagytam elveszni senkit.”** Jn 18,8-9) törődik, a halála pillanatában pedig a latorral. Mert ő azért

jött, hogy senki el ne vesszen, ő azért jött, hogy mindenki élhessen a felkínált lehetőséggel.

Mily drága nekünk ez a jó hír, hogy Ő ma sem változott. Ő ma is ugyan azt a kegyelmet kínálja fel, ő ma is azt akarja, hogy az életünk rendbe jöjjön, azt akarja, hogy más alapra helyezzünk mindent. Minden, ami a nagyheti eseményekben történt, az én életem történt.

Ezért teszi fel a kérdést Jézus, ami mellett ne menjünk el: „Kit kerestek?” Kit keresel ebben az életben? Mitől vagy Kitől várod életed jobbulását?

Ma is erről a Jézusról beszélhetünk, tehetünk bizonyosságot, akinek annyira drága vagy, hogy Ő teátérted mindent otthagytott, az atyai házat, a menny dicsőségét és érted választotta a poklok poklát, hogy elfogják, bilincsbe verjék, halálra ítéljék és keresztre feszítsék. Mert Ő nem akarja, hogy egy is elveszen.

„Így kellett beteljesednie annak az ígének, amelyet mondott: Azok közül, akiket nekem adtál, nem hagytam elveszni senkit.” - Ott leszel-e közöttük? – drága

testvérem? Ott leszel-e Mögötte? Hit által?! - Jöhetsz most is! Ebben a pillanatban is! Jöhetsz hozzá, bárhogyan is állsz, összetört életed ad néki ma át! Hajts térdet az előtt a Jézus előtt, aki minden név felett való, aki engedelmeskedett a halálig, a kereszthalálig, hogy neked meg nekem életem legyen. Ezért vállalta a nagyheti eseményeket, ezért engedelmeskedett, hogy vele legyünk majd az Ő dicsőségében!

Ámen!